

№19 • ЛИСТОПАД • 2024

БАСТІОН

ОФІЦІЙНИЙ ЖУРНАЛ 63-ОЇ ОКРЕМОЇ МЕХАНІЗОВАНОЇ БРИГАДИ ЗСУ

63 БРИГАДА

СТАЛЕНІ
ЛЕВИ

Наш ліс, наше поле, наше небо!

Вони перли танками та бехами, вони літали на мотициклах, вони йшли пішки — результат той самий. Попри шалений тиск по всій лінії фронту, особливо в Донецькій області, бійці 63 бригади проявляють фантастичну майстерність та самовіддачу, а головне — дають результат. Ефективність роботи нашої артилерії, танкістів, пілотів та піхоти важко не помітити.

Щодня вони знищують ворога усіма можливими методами, систематично знижуючи морально-психологічний стан у тих, хто ще залишився живий. Про їхній стан ми добре знаємо, завдяки перехопленням нашої розвідки. Та й навіть коли ми бачимо на екранах пересування піхоти, то розуміємо, що вони й самі не розуміють, де знаходяться і що роблять. Але добре розуміють одне — їх чекає тільки смерть.

У листопаді 63 бригада, окрім всього іншого, досягла ще одної висоти, у прямому та переносному смислі. Завдяки ефективній співпраці батальйону безпілотних систем та зенітного ракетно-артилерійського дивізіону, вдається знищувати ворожі розвідники — «зали», «суперками» та «ланцети» вже не можуть безкарно літати і шпигувати за нами так, як раніше.

«...все обезвожені конкретно, плюс енергетиков нету, плюс у нас осколки в ногах у всіх»

Неймовірно відвагу продемонстрували наші танкісти. Вони примудряються виїжджати на відкриті позиції, буквально впритул до ворожих окопів і розносити їх на шмаття. У той

же час, всі сили бригади спрямовані на те, щоб ворог такої можливості не отримав.

Москалі намагалися продемонструвати оригінальність, коли пересіли на мотоцикли і таким чином спробували проїхати всі перешкоди на своєму шляху. Але від наших дронів вони не можуть втекти, щоб не робили. І не даремно, адже наші ББС вже вкотре потрапляє до топ-10 безпілотних підрозділів у силах оборони. Це дуже круто і абсолютно заслужено.

«Ну вообще, какие, на**й, у нас бойцы? Мы автомат, бл**ь, поднимем и упадем, на**й»

Нашкрябавши жменьку бляшанок, ворог хотів здивувати, коли виїхав на штурм, як на парад, посеред білого дня. Ті, хто їхав в одній із БМП навіть не зрозумів, що трапилося. А трапилася з ними наша старенька САУшка, яка влучила в рухому ціль з 11-кілометрової дистанції: пряме влучення рознесло беху на молекули.

«А мы все без воды уже, на**й, 10 дней. Это пи**а все, на**й, труба, брат»

З іншими справилися наші дрони, які все зробили за кілька хвилин — налетіли і спалили.

Аби ворог не отримав шансів на евакуацію, вночі навідалися немезиси і добили. Цікаво, до речі, що на останній штурм, ворожа техніка виїхала без традиційних халабуд та сараїв. Що це? Змирилися? Чи вже просто байдуже?

Бо на піхоту ворожому командуванню точно байдуже. М'ясо посилають на штурми то великими, то малими групами. Але ці солдати просто губляться і не знають навіть, в яку сторону їм йти. Декому «щастить» таки добратися до наших позицій. Що ж, їх прикінчить не дрон, а куля.

Так, нас менше, у нас нема ротатії, перепочинку і спокою. **Але наші бійці, якими б втомленими не були, проявляють реальний героїзм, даючи ворогу відсіч і заслужене покарання за їхню агресію.**

ВТРАТИ ПРОТИВНИКА

ЗА ЛИСТОПАД 2024

■ 205 ОСОБОВИЙ СКЛАД
■ 222

■ 3 ТАНКИ
■ 3

■ 6 БОЙОВІ БРОНЬОВАНІ МАШИНИ
■ 3

■ 2 АРТИЛЕРІЯ ТА МІНОМЕТИ
■ 5

■ ЗНИЩЕНО
■ ПОШКОДЖЕНО/ПОРАНЕНО

■ СКЛАДИ БОЄПРИПАСІВ ■ 3
■ -

■ АВТОМОБІЛЬНА ТЕХНІКА ■ 11
■ 1

■ ЗАСОБИ РЕБ ■ 3
■ -

■ БПЛА ■ 205
■ -

Постріл – це найлегше

**Усе, що вас цікавило
про снайперів, але
ви не мали
в кого спитати**

Багато з нас про снайперів знає із фільмів «Ворог біля воріт» чи «Леон кілер». Але в реальності усе значно складніше. Якою б модною і дорогою не була гвинтівка у ваших руках, без розуміння балістики, без читання вітру, без ще тисячі дрібниць снайпером не станеш. У 63 бригаді створюється взвод снайперів. Очолить його Роксі – снайпер з чималим стажем, активний, натхненний та цілеспрямований.

– Якраз коли розвалювався Союз, я служив в десантних військах, у першій повітряно-десантній аеромобільній дивізії, був командиром відділення. Згодом у складі миротворчих сил ООН відправився до Югославії, згодом долучився до французького дивізіону «Саламандра».

– Скільки вам потрібно людей для вашого взводу?

– Мінімум 8. В ідеалі 15-20.

Потрібні кулеметники, водії. До речі, колись найкращим снайпером у мене був саме водій.

– Чому вам потрібні люди з бойовим досвідом? Чи не простіше навчити новачка?

– У снайперській роботі дуже важлива стресостійкість, розуміння того, куди треба рухатися. Відповідно, потрібні люди, які вже десь були і вже щось бачили.

– Що повинен вміти снайпер, який відповідає вашим вимогам?

– Така людина має вміти орієнтуватися на території, маскуватися, розуміти суть балістики. Якщо ти маєш класну зброю, але не розумієш, чому схибив, чи чому «відскочила» куля – то ти не снайпер. Снайпер має вміти читати вітер, спостерігати на всіх рівнях дистанції. Практично усьому навчать в спеціалізованому центрі, але як читати вітер доведеться досліджувати все життя. Натискати на спусковий гачок – це найпростіше, верхівка айсберга.

– Снайпер повинен мати 100% зір, чи не так?

– Ні, це не так. Зір тут взагалі не має значення. Це просто радянський стереотип, бо на ПСО (приціл снайперський оптичний, який розробили у 1963 році спеціально для гвинтівки Драгунова) не було діоптра. Усі сучасні оптики його мають – налаштовуй так, як тобі потрібно.

— Снайпери – одиночки?

— Ще один стереотип кінематографа. Тут працює ціла команда. Перший і другий номер не вийде без супроводу стрільців, кулеметника, тих, хто буде мінувати, прикривати, спостерігати.

Рюкзак зі спорядженням важить 15-30 кілограмів. У теперішніх умовах обов'язково має бути і дрон для розвідки. Взагалі, навіть практика АТО показала, що працювати мають дві снайперські групи.

Снайпер не буде лежати і дивитися в оптику 8 годин, бо через 40 хвилин у нього «попливе» око. Але в планшет ми можемо дивитися стільки, скільки потрібно. Маєш систему спостереження на дальні дистанції, тепловізійну камеру, поруч стоять гвинтівки. Щось зарухалося – вийшов і працюєш.

— Це більше підходить для міської забудови. А ми ж у лісі зараз...

— Ми виходимо в середину гущавини, на 2-3 лінію дерев. Користаємось умовами,

маскуємось, що противник не побачив нас у тепловізор. Поставили штативи і вже можемо щось спостерігати.

— Навіщо зараз потрібен снайпер з дорогоцінним обладнанням, якщо ворога можна вбити дроном за 500 доларів?

— Я переконаний, що снай-

пер завжди буде актуальним, бо коли працює РЕБ, дрони особливо не політають. А нашу кулю жоден РЕБ на світі не зупинить. Крім того, снайпер може виконувати функції розвідки. А щодо вартості обладнання, то дрон сам по собі не полетить. Ним керує команда, в освіту якої теж вклали великі кошти.

ДОЛУЧАЙСЯ ДО ВЗВОДУ СНАЙПЕРІВ 63 БРИГАДИ!

ВИМОГИ:

ВІК ДО 40 РОКІВ
БАЖАННЯ
БОЙОВИЙ ДОСВІД
ХОЛОДНОКРОВНІСТЬ
ДОСВІД МИСЛИВСТВА
ЧИ БРАКОНЬЄРСТВА

ТЕЛЕФОНУЙТЕ:

066 189 52 16

ВИ ОТРИМАЄТЕ:

ПОВНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ
СУЧАСНУ ЗБРОЮ UAR-10 ТА BARRETT MRAD
МЕТЕОСТАНЦІЮ
ЯКІСНИЙ ТЕПЛОВІЗОР ТА ДАЛЬНОМІРИ
НАВЧАННЯ В ОДНОМУ З КРАЩИХ
ЦЕНТРІВ ПІДГОТОВКИ СНАЙПЕРІВ У СВІТІ

Русські? Кидайте зброю!

У 63-ій бригаді чимало закарпатців. Вони веселі, колоритні і часто вживають такі слова, які їхні побратими з інших регіонів, можуть не зрозуміти. Ще одна риса, притаманна закарпатцям — відкритість та природна простота. Про емоційні випадки вони розповідають з легкістю, наче не стріляли ворогів, а варили бограч. Один з таких хлопців — молодший сержант Ілля Добош із 51 батальйону. Він відзначився тим, що на пару зі своїм вірним кулеметом поклав групу кацапських штурмовиків...

До війни Ілля з Мукачєвого займався усяким — був лісорубом, і лісником, і водієм. Коли почалася війна, вирішив не чекати ворога на своєму порозі, записався добровольцем. «Мої брати також пішли воювати. Як можна було сидіти вдома? І скажу чесно — жодного жалю про свій крок у мене нема».

Строкову службу проходив в Криму, у перші роки Незалежності. «Я перебував у будівельному батальйоні. Пригадую, як моя військова частина довго не хотіла прощатися з радянськими «зірочками» на формі, хоч сусіди наші вже перейшла на тризуби».

Нещодавно, перебуваючи на бойових позиціях, Ілля разом з побратимом помітили ворожу групу, що наближалася до наших окопів. Хлопці не розгубилися, зарядили кулемет.

«Кілька днів до того я якраз був на навчаннях — освоював нову МТЛБ. Повернувся в суботу, в понеділок заступив на чергування на передку. І от підари йдуть, за 20 метрів від мене. Я їм кричу: **«Русські, кидайте зброю, руки вгору!»**. А вони вишикувалися, як гусенята, але зброю не кинули. То я їх

і постріляв. Але за кілька годин нова партія прийшла. То їх я теж постріляв», — каже Ілля.

На передовій трапитися може усе, що завгодно. Ворог має кількісну перевагу, тому атакує постійно. Буває, що під час відбиття штурмів він з побратимами перебуває на різних точках, без візуального контролю.

«Тоді якраз стає страшно. Чи я їх ще побачу? Чи я виживу, чи вони виживуть? Важко втрачати своїх друзів... Недавно я втратив свого близького друга: прилетіла міна і його осколками посікло. Я витягав його з окопа, на ношах затягли в машину, але, на жаль, до лікарні його не довезли. Троє діточок залишилися і дружина...».

Підтримка побратимів — це справжній цемент на війні. Ілля має своє бачення цієї природної хімії.

«У своєму побратимові я маю бути впевнений — що він мене не підведе і нікуди не втече. Як і у своєму командирі. І це, власне, одне з основних завдань командира: боєць не має його боятися. Командир має власною поведінкою заохочувати його виконувати якісно

свій обов'язок, а не «скочити на лижі» і поїхати додому. По-людськи треба ставитися до своїх бійців, інакше з нього не буде хорошого воїна, не буде бажання служити».

А щоб бажання продовжувати захищати свою землю нікуди не пропало, веселі закарпатці часто жартують, коли для цього знаходиться вільна хвилина.

«Якось сказали побратимові: «Слухай, тебе терміново командир шукає! Біжи бігом до нього!»». Він погнав, пробіг метрів 300 і аж потім згадав, що командир у відпустці. Зупинився, обернувся, а ми вже з друзями просто лежимо, регочемо».

Як і інші побратими, Ілля втомився, але не зламався. Звісно, мріє про спокійне і тихе життя зі своїми рідними.

«Для мене перемога настає не тоді, коли я повернуся до своєї сім'ї. Коли мої побратими, живі й здорові, повернуться до своїх сімей. Колись настане такий час, коли ми всі зберемося в якомусь кафе і посидимо разом, пригадаємо службу, згадаємо тих, кого з нами немає. Згадаємо все хороше і не дуже... От це для мене і буде перемогою».

ОДИН В ЛІСІ НЕ ВОЇН?

Неймовірна історія нашого піхотинця, яка заслуговує на екранізацію. У цивільному житті Павло – звичайний 54-річний будівельник з Вінниччини. А тут – відчайдушний гранатометник 107 батальйону, сержант, позивний «Дід». Він пройшов АТО, воює з перших днів повномасштабного вторгнення і не збирається зупинятись. Навіть після того, що трапилося з ним 5 листопада...

Поступив наказ – висунути на позиції. Нас – п'ятеро. Виїхали близько 9 вечора. Під'їжджаємо до окопів, метрів 50 залишилось – по нам починають працювати скидами. Я вискакую з машини і бачу перед собою спалах, потім одразу ще один – і темрява, втратив свідомість.

Не знаю, скільки часу я так пролежав. Але коли очухався, перше відчуття – страшно болить голова. Осколок залетів в щелепу під вухом. Ну і праву руку посікло, палець розірвало, але то таке – взяв аптечку, якось перемотав. Перевірив ноги – цілі, слава богу. Інакше мені був би капець.

Озираюсь – а довкола нікого. Взагалі. Ні тих, з ким я їхав. Ні в окопах. Ні рації. Навіть машини немає. Це вже потім я знайшов її, коли повертався – метрів 200 в нашу сторону. Хлопці намагались ще втекти від обстрілу, але машину теж потрощило. Моєму взводному так пошматувало руку, що довелося відрізати. Що з іншими пацанами – досі не знаю, вони були з іншого батю.

Як мені потім розповіли, пригнав евак і всіх забрав. Недалеко лежав 200-й – вони подумали, що це я, в темряві особливо не розбережся. І вони ж не по гриби приїхали – часу на пошуки нема.

Заліз в бліндаж... Такого страху в мене ще не було. Очко стискалося так, що словами не передати. Коли шарашать

АЛЕЯ ГЕРОЇВ
Земляки – добровольці:
Олександр ЄРМАКОВ 30 ОМБр
Владислав КАЗАРІН 54 ОМБр
Співвітчужники Добропільщини 93 ОМБр
Андрій АБРОСИМОВ Андрій ДЕРЯЛО
Юрій СІТЯЄВ
Андрій КРАВЧЕНКО
Юрій ХОМЕНКО 54 ОМБр
Героям слава!
За Україну!

каби, гради, танчики — це все страшно, але не так, коли залишаєшся один. Це найгірше, що може бути на війні. Якщо поруч побратим — на душі завжди легше.

Повертатись вночі було б важко — нічого не видно. Вирішив перечекати. Але вдень знову почала гасити арта, дрони літали — а ти ж не знаєш, чіі то. Ризиковано. Треба було висуватись по сіряку. Тоді шанси хоча б 50/50 — або помітять, або ні. Води на позиціях було достатньо. Пачку цигарок випадково знайшов, пощастило. Це мене тримало на плаву.

Сиджу собі — п'ю-курю, курю-п'ю. Аж тут раптом чую голос: «Єсть хто?». Серед наших є кілька хлопців, які говорять російською. Але тут прямо було чути по акценту, що це вони. Я, довго не думаючи, кажу: «Єсть-єсть! Захід!» І запобіжник знімаю... А він кричить: «Я — рускій, прішьоль сдаваца!» Думаю, йоб твою мать, оце я в сорочці родився. Він ще й здоровий кабан такий, під 2 метри. А я — метр п'ятдесят. Навіть без зброї він міг би зі мною розібратися.

Впустив його в бліндаж, посадив в куточок. виявилось, він — зек. Все, думаю, триндець мені — десь на секунду проморгаю і мені шию скрутить. Ну або це якийсь хитрий маневр, щоб мене відволікти, а зараз зайде ціла група москалів. То я, як той ховрашок, постійно виглядав з бліндажа, чекав гостей.

Але він був теж поранений, ще й контужений. Наші тоді якраз файно їхні позиції і логісти-

ку розбирали. Каже, в них там ні їжі, ні води не було — от і не витримав, вибрав полон.

П'ята година — ну, думаю, треба йти. Думки різні були, бо він мене сильно затримував — йшов повільно, ще й після контузії не чує ніхрена, тому кричить постійно. Кажу: «Морду закрой!». А сам думаю, зараз його тихенько пристрелю до бісової матері і все. Він наче відчував це, блавав: «Не стреляй! Я тебе прошу, не стреляй». Тоді в мене і обірвалося все в середині, я не зміг. Це не так просто — вистрілити в живу людину, коли ти її бачиш перед собою, ще й без зброї. Та й, думаю, краще вже вдвох йти — може, як гаситимуть, то по ньому будуть цілитись).

Проїшли ми десь 3 км. Повезло, що нас не засікли — москалі вечеряти посідали чи що, але обстрілів майже не було. Вже підходили до наших позицій. Але темно ж — не знаєш, як правильно підійти, щоб наші ж

не пристрілили. Йти і постійно кричати «свої» теж не будеш, і чорт його знає, чи почувуть.

Тут мені знову повезло — назустріч їхав евак, забирати 200-го. А медбрат — мій давній знайомий, одразу мене впізнав. Медики кинулись і до того москаля. Кажу, та це полонений — то вони охірили там всі.

Аж тоді в мене очко розжалосилося. Такі емоції були... Думав, в мене серце вискочить. Відчуття, наче це все був страшний сон, а зараз — казка якась. **Бог дав мені цей шанс — і я ним скористався.**

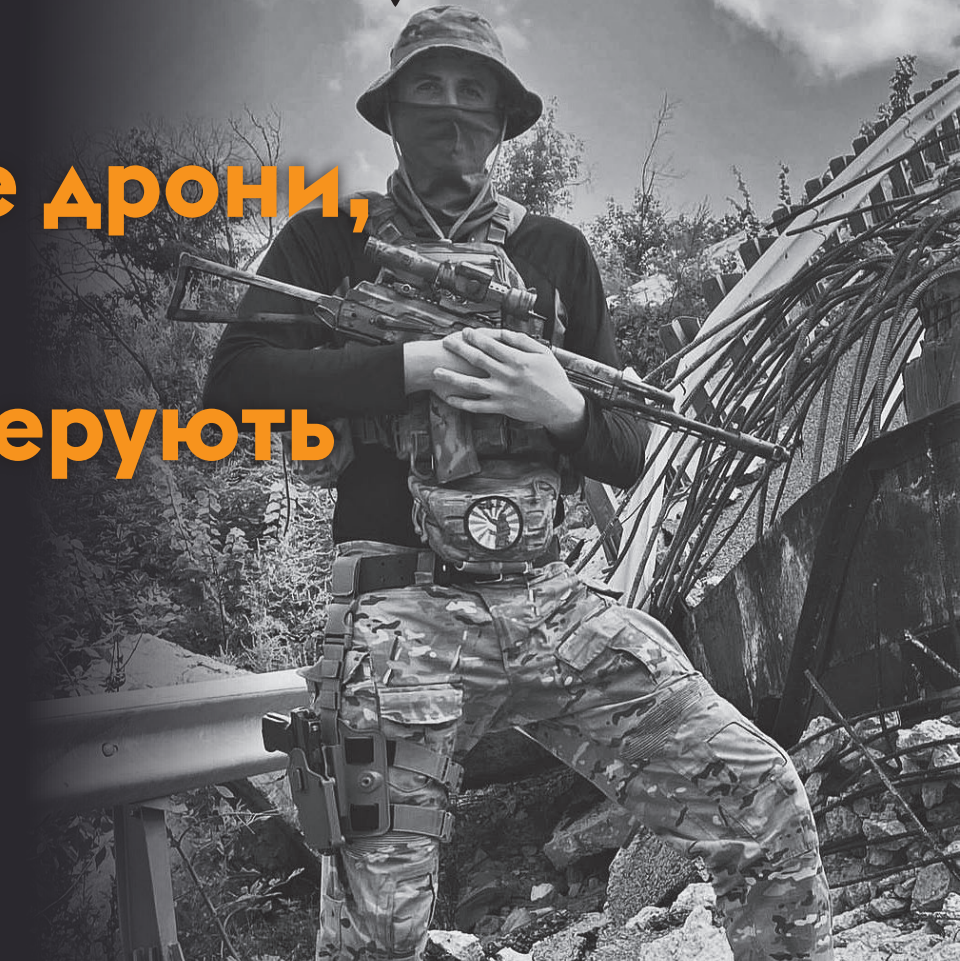
Росіянина забрала наша розвідка, мені надали першу допомогу і забрали в лікарню. Витягнули більший осколок, а дрібні залишилися в мені. Зараз проходжу реабілітацію і скоро назад, тут без варіантів. Якби хотів втекти, то вже давно втік би. Не маю я права.

Головне не дрони, а люди, які ними керують

Пілот 55 батальйону Богун розповів про свій досвід і те, як потрапив до бригади, скільки дронів йому потрібно для ефективного знищення русні та своє бачення мобілізаційного плану.

— Я Богун, мені 28. Сам з Тернопільської області, працював до війни в Польщі, але вчився тут. Приїхав до України зробити документи – почалось повномасштабне вторгнення, одразу пішов до військкомату. Там почався формуватися наш 55-тий тернопільський батальйон. Проїшли підготовку, стрільби тощо. Спершу були під 54-тою бригадою, потім попали до комбата Вереса. Там і навчалися літати. Десь з рік

часу ми були під його керівництвом – спершу нас вчили літати, згодом вже ми вчили інших. А потім нас доєднали до 63 бригади. Тут почали літати ще краще.

— На твою думку, чи безпілотні системи це ключовий елемент військової справи просто зараз?

— Вважаю, що так. Глянь, війна ж навіть переросла у війну дронів, тому що це ефективно.

— Де берете дрони?

— Дає бригада або ж самі хлопці через волонтерів знаходять і «заносять».

— Скільки треба дронів, скажімо, на добу?

— Ну, дивись, тут багато факторів. От, наприклад, погодні умови. Якщо погана погода – ми все одно стараємось вилітати і відпрацювати. Можемо і одним нічним дроном десятьом расейським сім'ям подарувати «Лади Ка-

ліни», ну, а можемо і втратити дрон. Та різне може бути.

— Як думаєш, чи кожен може стати пілотом? Які основні навички пілота?

— Хм, якщо дуже хоче – чому ні? Якщо має бажання. Я думаю, що основне – це бажання людини. Ну й, звісно, базові навички користування електронікою. Класно геймерам – для них то буде просто. Вік не має меж, чесне слово.

«Можемо одним дроном подарувати десятьом расейським сім'ям «Лади Каліни»»

— Які дрони на сьогодні найефективніші?

— Ми навчилися гарно працювати на Mavic 3 pro, а також на Autel. Вони непогані, але для них треба знайти підхід, бо трохи вони специфічні. Дуже непоганий в роботі Autel EVO MAX 4T. Але важливіше не дрони, а люди, які ними керують. Ми «виносимо» мавіками орківські нори – це такі схованки, де вони постійно намагаються перечекати небезпеку.

— Було у тебе завдання, що виявилось складніше за інші?

— Була у мене історія, коли треба було «буханку» спалити під Кремінною мавіком зі скидом. Поганявся я за нею досить довго, але, як на зло, сіла батарея, бо відстань була вже дуже великою і зв'язок постійно переривався. Через це москалям вдалося втекти. Я тоді був дуже сердитий через ту мороку.

— Чи тобі вдається якимось розважатися, керуючи дроном?

— Не подумайте про мене нічого такого, але є у мене хобі – знімати москалів, які снують в куцах. Треба просто бачити мордяки орків-серунів, коли над ними пролітає дрон (сміється).

— Чи з'являються нові люди у вашому батальйоні?

— Так, поодинокі випадки.

«Рекрутинг? Коротше, треба думати»

Хотілося б, звісно, більше...

— А що ти взагалі думаєш про теперішню систему рекрутингу?

— Знаю, що така робота проводиться бригадою, навіть виїзні заходи проводились, у Львові, наприклад. Але далеко не всі хочуть на війну. А от нам би, хоча б ще двіста людей дали до батальйону, то ми б так, скажу тобі, впевненіше чухались.

— А як можна залучити до війська людину наприкінці 2024 року? Що б ти порадив?

— Як залучити? Та я б, мабуть, пропонував якийсь свого роду контракт – рік слу-

жиш, а за ним рік відстрочки. Щоб цивільний мав якесь просторово-часове уявлення. Повоювали – і потім людина собі рік гуляє, вчиться... та будь що. Бо, як не крути, більшість боїться йти, адже не знають наскільки це все затягнеться. А так, на рік часу йдеш в підрозділ який сам собі обрав – чому б ні? Ну, коротше, то треба думати).

— Вже маєш якісь плани на цивільне життя після війни?

— Та хочу щось своє. Якусь свою справу. Пряма глибоко ще не думав над цим. Але точно хочу працювати сам на себе.

— Електронна версія «Бастіону» відтепер доступна на нашому офіційному сайті, тож, його зможуть читати не тільки військові, але й цивільні. Тому маєш можливість переконатися хлопців/дівчат долучитися до війська, зокрема до 55 батальйону.

— Вчиться літати на дронах – воно цікаво й безпечніше. Але й не забувайте про фізуху – то теж треба. Зараз є хороша можливість обирати бригаду, батальйон, вас вчитимуть на класних полігонах за хорошим базовим курсом – всього навчать, все покажуть. Ну, а в армії, самі знаєте, є свої профіти у вигляді високої з/п, кар'єрного зросту. Тому, як то кажуть – велкам до 55 окремого стрілецького батальйону!

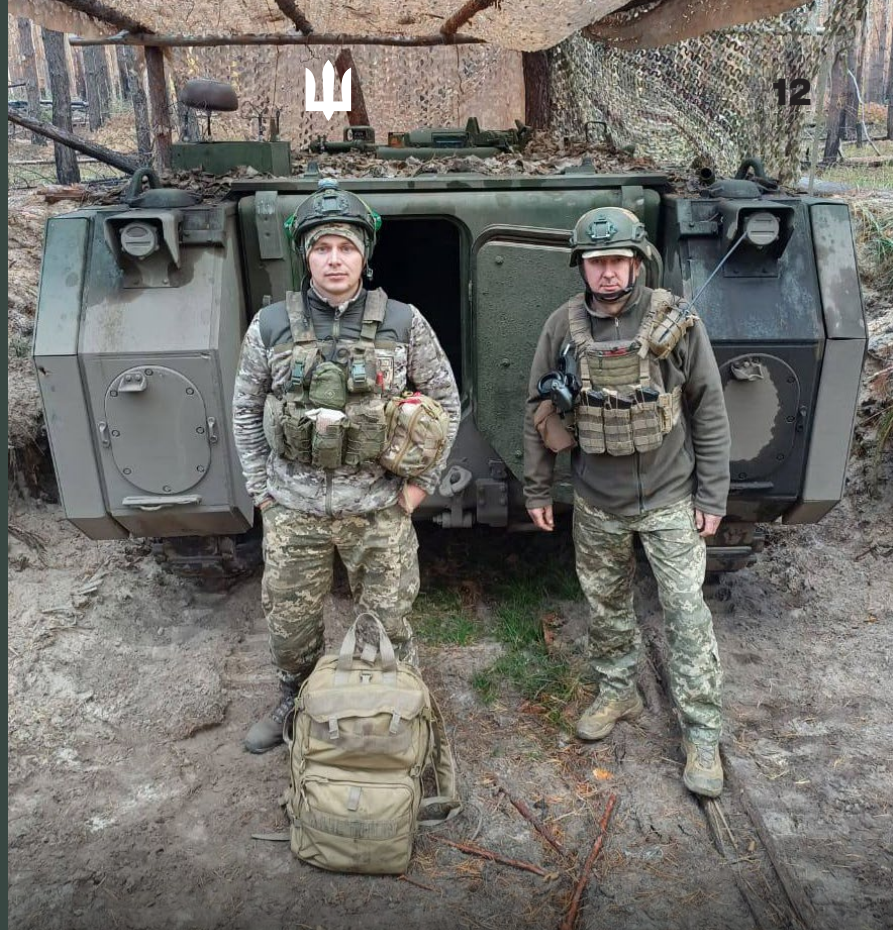

Місія: обігнати смерть

Максимально ризиковану вилазку здійснили медики 107 механізованого батальйону. Аби врятувати чотирьох поранених, один з яких перебував у важкому стані, евакуаційна машина М113 була змушена серед білого дня під'їхати впритул до окопів. На щастя, життя усіх поранених вдалося зберегти.

Рятувальну операцію проводили санітарний інструктор Завгосп, механік-водій Маус та старший механік-водій Джміль – ці хлопці дійсно знають, як обігнати смерть і якнайшвидше доставити пораненого до стаб-пункту.

Спілкуємось з санітарним інструктором Завгоспом, який розповів про особливості медаваку, екіпаж та життя після війни.

– Іване, розкажи про себе. Як давно у війську, коли долучився до Сталевих левів?

– Мій позивний Завгосп, до війська долучився з початком повномасштабної війни, батальйон наш формувався на Волині 25-26 лютого. Воювали на Миколаївщині та Херсонщині. Багато чого бачили, пережили, деяких вже немає серед живих, на жаль...

– Ти медик за освітою? Коли долучився до батальйону ти одразу знав, що йдеш на медавак?

– Я не медик. Я п'ятидесятирічний. Представник протестантської течії євангельської традиції, що виникла наприкінці

XIX – на початку XX століття та характеризується особливим акцентом на важливості дарів Святого Духа, зокрема про роцтва та зцілення хворих. Через свої релігійні переконання я одразу зазначив, що хочу до медичного пункту. Освіта тут зовсім ні до чого, до речі. Я пройшов строкову службу. Навички тактичної медицини маю досить непогані, оскільки є досвід роботи в конвоюванні підсудних. Спочатку думав, що мене призначать санітаром-стрільцем, але мене направили до медичного пункту – і ось так, я вже тут майже 3 роки.

– Що найголовніше в твоїй роботі?

– Найголовніше – старатися стабілізувати пораненого та доставити його до пункту евакуації. Різне буває – іноді, ми програємо, і смерть нас випереджає, не залишаючи жодних шансів для спасіння пораненого, але це насправді поодинокі випадки, адже частіше за все нам вдається обігнати смерть. Швидкість, відвага та бажання рятувати життя побратимів – ось що головне.

– Виїзд на позиції до окопів був реально небезпечним. Що можеш пригадати про цей день?

– Увечері надійшла інформація, що маємо двох поранених, планується їх евакуація

до того ж, буде провідник, який доставить евакуаційну групу на точку. Ми прочекали майже до ранку, сказали, що поки ніякої інформації нема. Але дізнались, що додався ще один 300-ий і потрібно буде виїжджати на безпосередню позицію, до окопів. Нам дали провідника Джміля. Зранку отримали команду на виїзд і нас супроводжував безпілотник. Тож, ми вирушили. Прибули на точку, витягли трьох поранених. Швиденько загрузувалися, тиснемо на педалі і, проїхавши метрів 250, нам сказали, що є ще один хлопець, якого потрібно забрати. Тому ми повернулися і дістали лежачого 300-того. На «емці» ми добралися до точки евакуації, після чого змогли помістити усіх чотирьох бійців в одну машину і доїхати до «стабіка», де на нас чекали медики. Після цього ми розподілили поранених по чотирьох реанімобілях і в підсумку усім вдалося зберегти життя.

— Як почуваються хлопці, яких ви врятували?

— На скільки мені відомо, вони ще досі проходять лікування. Були серйозні поранення ніг, на це треба час. Впевнений, з ними все буде добре.

— Розкажи про ваш безстрашний екіпаж.

— Загалом він незмінний, але іноді провідники міняються. Майже завжди працюємо з мехводами – Маусом та Джмілем. Добре працюємо, їздимо, все подобається. Координація та задачі, які ставлять – тут без питань, все чітко й раціонально. Чесно, я задоволений усім.

— Робоча машина не підводить?

— Дуже хороший БТР М113. Вона нас постійно виручає. Хороша броня, з чудовою прохідністю, швидкістю та маневреністю. Місткість приблизно 8 осіб. Про її маневреність ми переконалися ще у Бахмуті, коли наші хлопці так само заїжджали майже на позиції. «Емка» потужна і має зручний вхід (ми називаємо його «ляда»), який дозволяє швидко забігти з пораненим.

— Як «приборкати» викид адреналіну під час виконання завдання?

— Ох, тут я навіть не скажу, бо це досить індивідуальна штука – хтось дуже нервує, хтось зберігає спокій, у когось трясуться руки. Тут немає одного рецепту, як заспокоїтись. Просто треба розуміти свою місію, її важливість та стара-

тись себе опанувати, бо від мене в цей конкретний момент залежить чиєсь життя. Мені цього вистачає.

— Скажи, як не падати духом в критичних ситуаціях?

— Ми ж всі втомлюємось... І з огляду на новини про поточну ситуацію, де «ворог тисне по всій лінії фронту», мені здається, що ми добре тримаємось. Дякувати Богу, що дає нам сили.

— Плани є на життя після Перемоги?

— План тільки один зараз – здобути Перемогу! А так, планів на цивільне життя поки немає, але точно знаю, що буду в Україні зі своєю сім'єю. Головне, щоб скінчилась війна!

Заночували в снігу у горах, склали іспити і поїхали на війну

У 63 бригаді в паспорт не дивляться – комбатом може стати навіть зовсім молодий хлопець. Тут важливий не вік, а характер, самовіддача, впевненість у своїх діях та інші якості, що є необхідними для офіцера. Олегу «Ментолу» зі Львова 23 роки. Він – командир 105 батальйону. Військову справу обрав ще з дитинства, у 2018 році вступив до Національної академії сухопутних військ імені гетьмана Петра Сагайдачного.

**«Дуже подобалося,
як солдати марширують»**

– Що мало спонукати молодого хлопця обрати військову спеціальність?

– Справа в тому, що батько ще з раннього дитинства почав брати мене на полігони та у військову частину. Мені дуже подобалося, як солдати марширують. Мій батько також військовий, він служить в ТРО.

– Як ви потрапили на саму війну?

– Взагалі я мав потрапити до 128 гірсько–штурмової бригади, тому проходив курси гірської підготовки. Нам видали спеціальні білі маскувальні костюми. Ми з хлопцями тільки спустилися з гори Петрос. Далі мали сходити на Говерлу. Але не пішли туди, бо нам сказали, що почалася війна. Тому ми врили собі ямки і переночували просто в горах. Наступного дня викликали нашого старшого, сказали повертатися в Академію. Там пройшли курс прискореного навчання, склали державні іспити і все – поїхали на війну.

– Де відбувся ваш перший бій?

– У Северодонецьку. Стояло двоє людей на еспешці. Старший в теплак побачив три силуети, які наближалися до нас, повідомив мене. Ми швидко підняли весь склад. Після цього я вже керував боєм, правий фланг, лівий, перехресний вогонь. Двох ми важко поранили і вони відійшли.

– Чим реальна війна відрізняється від військової справи?

– Коли я вчився, нам нічого не розповідали про БПЛА. Взагалі. А вони зараз відіграють просто колосальну роль у цій війні.

«Казали, що ми молоді і не витримаємо»

– Яким був ваш шлях до 63 бригади?

– Почалося все у 115 бригаді, я був командиром взводу. Півроку воювали у Северодонецьку та Лисичанську... Потім нас

вивели на відновлення і мені надійшла пропозиція від 63 бригади, тож я погодився. Вже тут пройшов всі ланки — командир взводу, командир роти, заступник командира батальйону і командир батальйону.

— Як вас призначили на таку відповідальну посаду?

— Командир свого вибору не пояснював. Можливо, справа в тому, що я фаховий військовий, знаю, що і як має працювати, а більшість у нашому батальйоні мобілізовані хлопці. До речі, командир бригади полковник Павло Юрчук також навчався в моїй академії. Він досвідчений, хоч і також доволі молодий. Я впевнений в тому, що в біді він не залишить, дасть пораду і підтримку. Я завжди можу до нього звернутися.

— Чи траплялися конфліктні ситуації через ваш вік?

— У батальйонах вистачає

людей, яким по 50—55 років. Але через вік клопотів не було. Може, хіба на самому початку, як тільки війна почалася. Коли атошники хотіли нас налякати. Казали, що ми не витримаємо, що молоді. І мені, і моїм друзям таке говорили. Але вони перші не витримували...

— Які поради вам дав попередній командир батальйону?

— Порад було дуже багато. Але найголовніше — збереження особового складу.

«Коли плануємо якісь дії, враховуємо кожну деталь»

— Історія свідчить, що російська та радянська армії постійно жертвували колосальною кількістю людей, не шкодуючи їх. Зараз ми бачимо ідентичну ситуацію зі сторони ворога. Чим ми відрізняємося від них?

— Різниця у тому, що ми таки справді людей бережемо, і так як наш ворог — не робимо. Щодня на мої позиції йде 15—20 солдатів, це просто м'ясо, яке гине від дронів. Натомість, коли ми плануємо якісь дії, то враховуємо кожну деталь, щоб не втратити особовий склад.

— Є логічне пояснення, чому росіяни так роблять зі своїми людьми?

— Та все просто — їхнім командирам байдуже, бо прийдуть ще. Не секрет, що у нас є проблеми з мобілізацією, тому ми кожного бійця бережемо. Не знаю, я б не зміг відправити людину, на 100% знаючи, що вона загине.

— Більшість 105 батальйону — це закарпатці. Як знаходите з ними спільну мову в прямому і переносному значенні?

— Ой, за два роки кожен звук би. Так, їхній діалект специфічний, але це не проблема.

До всього звикаєш. І до війни, і до закарпатців (сміється).

— Очевидно, у вас у Львові є чимало друзів та знайомих, які не хочуть воювати. Спілкуєтесь з ними?

— Коли приїжджаю у відпустку, то так, говоримо. Коли я тут, на місці, не пишуть. Чому? Можливо, їм соромно. Це я маю на увазі не тих, з якими я в академії вчився, а шкільних однокласників, хлопців, з якими ми росли разом.

— Що може стимулом, щоб вони змінили свою позицію і ставлення до війни?

— Чому вони не хочуть воювати? Переживають за своє життя. Побачили, що війна три роки триває, нас тиснуть, території втрачаються. Я думаю, що кожен має в телефоні карти бойових дій. Що має відбутися? Прорив в чомусь має бути. Новина потужна. Йдеться про новину психологічного характеру. За гроші я вже не говорю, бо ніхто вже не хоче за них воювати та й, зрештою, ніхто не хотів.

«Мрію про роту пілотів»

— З якими проблемами ви стикаєтесь в батальйоні?

— Та є трохи проблеми з алкоголізмом, з онлайн-казино.

Це проблеми, з якими постійно треба боротися, методів вистачає. Непрофесійне ставлення до таких речей може мати максимальний вплив на загальну роботу, бо вони своїми діями підставляють, наприклад, тих кого мали б поміняти на позиціях. Але у нас багато таких хлопців, хто взагалі не вживає нічого.

— Мобілізовані з вашого батальйону до війни займалися найрізноманітнішими професіями — хтось був ай-тівцем, хтось в театрі виступав, хтось ліс рубав. У кожного є сформований світогляд, дехто був сам собі начальником. Чи не виникали труднощі у плані виконання наказів? Можливо, хтось не розумів принципів субординації?

— Можливо, на самих початках щось таке й було, але зараз в нас таких проблем не спостерігається. Як я вже казав, людина до всього звикає.

— Чим ваш батальйон відрізняється від інших?

— Нашими пілотами. Маємо три групи БПЛА — «Смайлики», «Деруни» і «Богомоли». Зважаючи на їхню якісну роботу, піхота може більше відпочивати, ніж в інших підрозділах.

— У чому їхня особливість?

— Чесно, я таких хлопців ще не зустрічав. Не дай їм їсти і пити — дай російського солдата. Замочити москаля — це для них найбільша насолода.

— Чого бракує вашому батальйону, що б ви хотіли отримати?

— Хотів би поповнення особового складу для наших екіпажів. Мрію про роту пілотів, а не взвод, як зараз.

— Як думаєте, що на нас чекає в майбутньому?

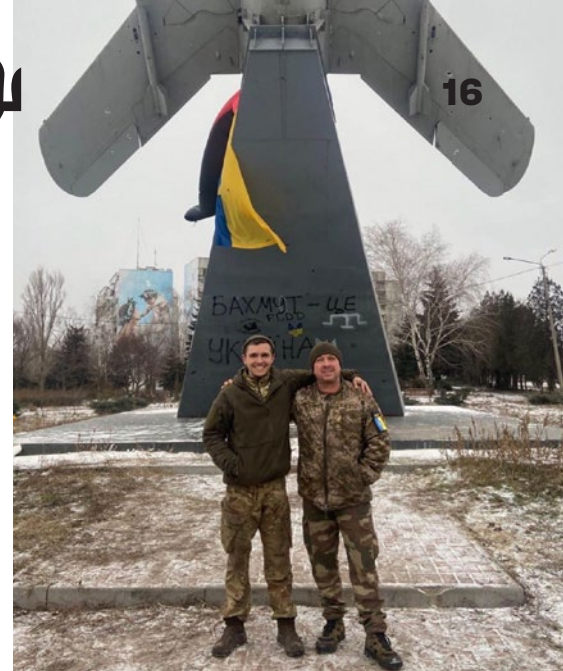
— Продовження війни. Війна триватиме, поки ворог не втратить можливість постійного поповнення, продовольства, боєприпасів. Такий момент колись настане. А ми? Ті, хто тут є, нікуди не підуть. Розуміємо, що ми повинні триматися, в нас нема іншого вибору.

— Всі війни рано чи пізно закінчуються. Як бачите особисте майбутнє?

— Продовжу військову справу, буду офіцером ЗСУ. Таке рішення я прийняв ще перед дверима академії.

— А як щодо миротворчих місій? Гарячі точки у світі, співпраця з партнерами?

— Думав про це, і такі речі мене приваблюють, я тільки за. Хотів би здобути такі навички.

Сержанти – основа будь-якої армії

18 листопада в Україні відзначають День сержанта ЗСУ. Для 63 бригади – свято важливе, адже наші сержанти завжди готові до усіх викликів та завдань.

«Сержанти – це опора, яка завжди була і буде в будь-якій армії, в будь-якій країні. На сержантах тримається контроль і якість виконання поставлених завдань. Офіцер планує, сержант контролює, щоб солдати все виконували вчасно і правильно. Так завжди було.

У тих підрозділах, де офіцер планує роботу і ставить цю задачу сержанту, а вони на місцях перевіряють і дотискають виконання поставлених задач, там все буде добре. У тих підрозділах, де це не так – потрібно допрацьовувати.

Тому сержант – це людина, яку широко поважають, яку відзначають, для якої створене спеціальне свято. Так, про сержантів часто розповідають жарти і страшилки. При цьому, всі розуміють, що сержант – це людина, від якої залежить все. Як би офіцер не старався придумати, як би солдат не вкладав всі свої сили і намагався виконати якісно роботу, та якщо сержанта не буде на місці і не буде контролю – нічого не вийде. Головна місія сержанта – зв'язати плани та реалі-

зацію планів. Саме тому сержант – це основа будь-якої армії. Не солдат і не генерал. Кожен повинен розуміти, яке місце і яка роль в сержанта.

Також важливо додати, що сержант – це майбутній офіцер. Уже понад 40 наших сержантів отримали офіцерські звання. І тепер вони, маючи за спиною колосальний багаж знань та досвіду, продовжують успішно виконувати поставлені завдання» – сказав командир 63 бригади полковник Павло Юрчук, нагороджуючи кращих сержантів.

Це наше небо!

Відриваємо ворогу крила!

Як збиваються ворожі крила на висоті більше 3 км розповідають керівники протиповітряної оборони 63 бригади — Богдан Шовкун і його помічник Олександр Клевцов.

Що літає в нашому небі?

Все, що росіяни здатні запустити — Орлани, Supersam, ZALA і, звісно, Ланцети. В кожного БПЛА свої функції — Орлани виявляють ціль і виступають в ролі ретранслятора для інших бортів, Supersam і Альбатроси (новий аналог Supersam) роблять детальні фото місцевості, ZALA наводить Ланцет, а той знищує техніку. Це досить небезпечна зброя, яка пробиває танкову броню.

«Усього цього добра в росіян навалом, — каже Клевцов. Якщо погода дозволяє, то за день можуть залетіти по 2-3 рази». Нещодавно в ЗМІ з'явилась інформація, що ворог почав використовувати БПЛА на 60% рідше, бо ЗСУ їх успішно збиває. Але наші ППО-шники вважають, що це якраз через погоду. «Коли хмарно, їм треба опускатись на висоту 300-400 метрів, де їх може збити будь-який солдат зі стрілецької зброї, — пояснює Богдан Шов-

кун. — Тому вони просто не роблять цього». В листопаді росіяни запускали свої БПЛА лише 7 днів, коли була ясна погода.

Як їх збивати?

Це справді проблема. Ворожі БПЛА зазвичай літають на висоті 2 км. Зенітна установка б'є лише на 1,5 км вгору. ПЗРК — на 3 км, але його боєприпас самонаводиться по теплу, а Ланцети, ZALA і Supersam буквально холодні, вони працюють на електродвигунах. «Орлан має звичайний мотор, але на ньому стоїть купа фільтрів, тому виділення тепла там мінімальне і він може підійматися до 5 км», — додає підполковник Шовкун.

Ще на початку цього року доводилось використовувати найпростіші методи боротьби — вогневі розрахунки з автоматами і кулеметами. «Тоді ворог активно застосовував Ланцети на лівому фланзі нашої оборони, — згадує капітан Клевцов. — Там був коридор, по якому вони заходили — ми контролювали його і так збили

8 бортів за два місяці». Після цього росіяни навіть перестали літати взагалі.

Але в серпні вони повернулись. Саме тоді в ЗСУ з'явилися підрозділи, які почали масово збивати ворожі БПЛА за допомогою FPV. Командування нашої бригади швидко зорієнтувалось і теж запустило цей процес. Нам вдалося отримати ізраїльську РЛС RADA. «На відміну від звичайного засобу РЕБ, цей радар може визначити не тільки маршрут, а й висоту польоту ворожих об'єктів, — пояснює пан Шовкун. — Це дозволяє пілотам FPV знайти ціль в безкрайньому небі». Таким чином дрони стали найефективнішою зброєю проти крил.

Екіпажі РЛС оперативно пройшли навчання, були сформовані групи пілотів для роботи в небі — і почалось. Вже у вересні нашим хлопцям вдалося знищити першу ворожу пташку за допомогою звичайного 10-дюймового дрона. У жовтні — ще дві. У листопаді — 3, хоча москалі, як вже було сказано, почали літати набагато рідше через негоду. Тобто відсоток вдалих вильотів наших ППО-шників постійно зростає. Як каже пан Клевцов, пілоти все краще відчувають небо.

В чому складність?

Робота фпвішників на висоті набагато складніша, ніж безпосередньо над землею. «РЛС не завжди чітко показує, де знаходиться ворожий борт і наш дрон, — каже Олександр Клевцов. — Іноді ми взагалі бачимо лише ворога, а нашому пілоту доводиться самостійно орієнтуватись в просторі. Тому можна просто не знайти ціль, потрапити під дію чужого або свого засобу РЕБ, не встигнути вчасно підірвати боєприпас. Словом, потрібна неабияка майстерність пілота».

Коли росіяни розуміють, що за ними полюють, вони підіймаються якомога вище. Це

ускладнює нашим пілотам роботу, бо доводиться більше витратити батарею — відповідно, залишається менше часу на пошук цілі. Ще один метод протидії москалів — ставити власний міні-РЕБ на свої борти. «Здається, ця система називається «Скорпіон», — розповідає пан Шовкун. — Як тільки наш дрон підлітає, управління і картинка зникають». Використовують вони і аналог нашого «Цукорка» — радар, який сигналізує про появу «хвоста». Тоді оператор крила починає постійно змінювати висоту — знайти ціль в таких умовах майже неможливо.

Остання новинка кацапів — спеціальне покриття своїх БПЛА, під колір місцевості внизу. Володимир Шовкун пояснює: «Щоб знайти ціль, FPV треба підняти вище за неї. Раніше російські БПЛА фарбували в голубий колір — ідентифікувати їх було легше. А коли вони використовують камуфляж, навіть мені на великому екрані важко побачити крило, що вже казати про окуляри пілота».

Але наші ППО-шники теж постійно удосконалюють свої навички і технічні можливості, тому працюють з оптимізмом і натхненням. Вони збивали вже всі види російських БПЛА, крім Орланів, які намагаються триматись подалі. Тому хлопці дуже чекають на хорошу погоду).

Без СТО не розберешся

Керувати автівкою я почала 4 місяці тому – в навчанні допомагали чи не усі знайомі. Хтось на «автоматі», хтось на «механіці» - по-трошки вдалося освоїти одразу кілька автівок, але переважно їжджу на ексклюзивній Honda Accord 1993 року.

Нещодавно трапилася халепа. Моя «ластівка» опинилася не в тому місці і не в той час, якраз тоді, коли начальник виїжджав на свій «соренті» і «поцілував» її фаркопом у дверку. На машині-легенді з'явилася неапетитна вм'ятина, а місцеві майстри братися за вирівнювання не хотіли. Мені не залишалося нічого іншого – треба шукати допомоги в бригадного СТО. Домовившись із хлопцями, я приїхала до них в майстерню.

«Ми ремонтуємо всі службові авто батальйону матеріального забезпечення. Кому потрібно – зв'язуються зі мною, я ставлю «на чергу» і вони без проблем заїжджають у визначений час. Ну а там вже хлопці дивляться. Щодо вашої «ластівки» – на разі у нас

запис «забитий», але як тільки з'явиться віконце – повідомлю і хлопці глянуть, що до чого» - втішає мене командир взводу технічного забезпечення БМЗ Руслан Мага.

«Тут ми ремонтуємо різні авто – і легкові, і автобуси, і «буханки». Приміщення досить просторе; як бачите, маємо тут все, – вказує на новенький автопідйомник. – Це, до речі, свіжий подарунок від бригади. Витримує 5 тон».

Бачу, що хлопці мають багато спеціалізованого устаткування. Очевидно, із за-

безпеченням все в порядку. Руслан погоджується.

«Все, що треба автомаїстрам – все маємо. Завдяки бригаді забезпечені усім, від підйомників до запчастин. Скажу вам так, два роки тому на «озбросні» ми мали хіба що два ключа (сміється). Ще ні разу нам не відмовили в нашій потребі для підрозділу. Також зазначу, що велику допомогу надають волонтери. Ми маємо своїх постійних донорів, які не лише допомагають, чим можуть, але й закривають наші потреби, часто надаючи нам так звані «розхідники» – галь-

мівну рідину, тосол, автомобільні пасти. Раз на місяць вони точно до нас можуть завітати».

Десяток майстрів постійно щось стукали, відкручували, перегукувалися і бурмотіли собі під носа. Хтось виліз із замурзаним обличчям з-під жовтого автобуса, хтось витирав руки об рушник, після того, як закрутив велику гайку. На цьому імпровізованому автосервісі, здається, можуть і танка розібрати, якщо буде потрібно.

«Ну, так, загалом ми робимо все – і фарбуємо і рихтуємо, ще є спеціаліст по двигунах, електрик тощо. Розбираємось майже на всьому, єдине – хотілося б більше робочих рук, бо ж самі знаєте, як часто ламаються не нові машини. Наразі в підрозділі маю 14 військовослужбовців, я 15-ий. Мій штат на 80% складається з обмежено придатних, тих, яких перевели з інших батальйонів. Хлопці дуже старанні, от справді. Колектив у нас злагоджений – є взаєморозуміння, а це я вважаю основне. Ось, наприклад, мій майстер по двигунах. Він пройшов, скажімо так, «гарячі точки» і за станом здоров'я був переведений у мій підрозділ. А ось – Віталій. Він навідник САУ-шки, теж мав поранення, і тепер він автоелектрик. У нас тут основна мета і мотивація, що керує нами, така ж як і в усіх інших – Перемога».

Раптом стукіт та гуркотіння стихло – прийшов час обіду. Усі майстри замріяно намагалися внюхати аромат, що надходив зі сторони кухні.

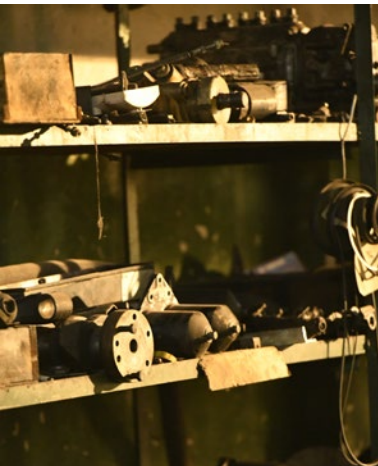
«Маємо хорошу їдальню, там у нас чудова господинька Жанночка. Ідемо я вас познайомлю» – запрошує Руслан.

Зайшовши до їдальні я одразу відчула пахощі домашніх страв. Справді, так ніби повернулась на мамину кухню, де парує смачний наваристий бульйон. Усмішку Жанни неможливо не побачити – вона осяєє всіх і все!

«Сама я з Білорусі. До війська долучилась ще 10 років тому. Коли почалося вторгнення на українську землю, то не змогла сидіти осторонь. От просто в один день зрозуміла, що моє місце тут. Ось так і опинилась у Збройних Силах України. Я була в 24 бригаді, але згодом перевелась сюди – 2 роки вже тут. Моя місія у війську – смачно готувати для хлопців. Я, звісно, слідую розкладці та всім нормам, але стараюсь додавати до кожної страви частинку душі, і, здається, у мене виходить. Армія це моє, розумієте? Мені подобається цій ритм життя і колектив».

Жанночка вже розливала по тарілках гарячий суп, доварювалися спагеті, на які чекали тертий сир та смажені котлети. Поруч червонів вінегрет.

«Стараюсь, як можу, але мені б не завадили помічники. Всі процеси виконувались би в рази швидше, якби було більше робочих рук. Тому, сподіваюсь, в найближчому часі все-таки до нас долучаться нові люди. Неважливо – чоловіки чи жінки, всіх всьому навчимо!»...

Війна через золоту табуретку

Якщо зайдете до когось у гості і побачите посеред кімнати золоту табуретку – не сідайте на неї, якщо господарі вас спеціально не попросять. Це важливо. Навіть через таку дрібницю може статися кровопролиття.

У Гані живе народ ашанті. У них багато цікавих і давніх звичаїв, але особливо вирізняє ашанті любов до табуреток – «асендва». Сприймають вони не як меблі, а як релігійні об'єкти. Вважається, що в табуретці знаходяться душі всіх померлих, а також живих, але ще не народжених, членів племені. Сідають на асендва тільки матріархи родин і тільки у великі свята. А коли табурет не використовується, то стоїть біля стіни, щоб душі, які проходять повз, могли присісти на нього і розслабитися. Асендва є символом влади й асоціюється з особистістю вождя племені. Коли він помирає, ашанті кажуть: «У нього табуретка впала».

Асендва стоять у кожному домі в Гані, але найголовніша та-

буретка – золота (взагалі вона дерев'яна, просто називається так). Вона належала вождю всієї імперії Ашанті, поки така ще існувала. І донині священна золота табуретка перебуває на прапорі народу ашанті.

Ця штука настільки священна, що навіть вождь не має права сідати на неї – він тільки вдає, що злегка присідає, не торкаючись сидіння, під час інавгурації. Решту часу правитель сидить на простішому стільці, а Золотий табурет стоїть поруч із ним... на своєму власному троні. Прояв неповаги до такого цінного артефакту загрожує певними наслідками.

У 1900 році землями ашанті, як колонією, правила Британська імперія, хоча із суверенітетом та правом на самоврядування. Це не дуже подобалося губернатору Фредеріку Ходжсону, який командував англійськими колоніями на Золотому Березі. Разом зі своєю дружиною Мері Еліс Ходжсон і невеликим загonom солдатів попрямував до столиці ашанті, Кумасі, щоб нагадати дикунам, хто тут головний.

Ашанті зустріли губернатора радо, а їхні діти навіть заспівали «Боже, бережи королеву» для його дружини. Надихнувшись гарним прийомом, Ходжсон виголосив промову, в якій пояснив, що править від імені її Величності, а тому має сконцентрувати у своїх руках усю повноту і широту влади. А отже, йому належить

сидіти на Золотому табуреті.

Вожді племені мовчки вислухали Ходжсона, а потім встали і пішли готуватися до війни. Понад 12 000 воїнів ашанті атакували британців, взявши в облогу Кумасі. У результаті трьох місяців запеклих бойових дій було вбито близько двох тисяч ашанті, англійці втратили тисячу солдатів.

Ходжсона, який ледве втік із Кумасі разом із дружиною, від гріха подалі перевели на Барбадос. Замість нього губернатором призначили майора Меттью Нейтана. Він більше розумівся на звичаях і в переговорах з ашанті був винятково тактовним. Останні ж зберегли в недоторканності свій Золотий табурет, який і донині є реліквією їхнього народу.

106

МЕХАНІЗОВАНИЙ
БАТАЛЬЙОН

«Бастіон» – офіційний журнал 63 окремої механізованої бригади
Відділ комунікації: Ростислав Яцишин, Євгенія Іжбінська,
Олег Волоткевич, Олександр Тірон, Сергій Болотніков.
Дизайн і верстка: Денис Сімковський

Тираж 300 примірників. Не для продажу. © Всі права захищені
Лиман, Донецька область, Україна, 2024 рік